

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 14. marts 2019
Kontor: Insolvensretskontoret
Sagsbeh: Jun Zhang
Sagsnr.: 2019-0030-2019
Dok.: 1013830

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 386 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 14. februar 2019. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Søren Pape Poulsen

/

Henrik Hjort Elmquist

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 386 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren i forlængelse af svar på REU alm. del – spørgsmål 1086 (2017-18) redegøre for, hvilke muligheder den danske familie har for at forsøge at få arvesagen henvist til behandling i Danmark, og vil ministeren redegøre for, om ministeren på baggrund af henvendelsen mener, der er behov for at ændre dødsboskifteloven?”

Svar:

1. Den omhandlende sag angår en families bestræbelser på i en årrække – hidtil uden held – at få henvist en arvesag til behandling i Danmark. Jeg kender ikke detaljerne i den konkrete sag, som spørgsmålet drejer sig om, ligesom jeg af principielle årsager finder det rigtigst ikke at udtale mig om konkrete sager, som er eller har været under behandling ved domstolene.

Det kan dog om kompetencereglerne i forhold til skifte af dødsboer generelt oplyses, at hvis afdøde ikke havde hjemting her i landet, kan en dansk skifteret alene i særlige tilfælde behandle dødsboet helt eller delvist.

Det drejer sig nærmere bestemt enten om tilfælde, hvor den afdøde efterlader sig aktiver i Danmark eller om tilfælde, hvor afdøde havde dansk indfødsret eller anden særlig tilknytning til Danmark.

Henvisning kræver dog under alle omstændigheder, at et eventuelt dødsboskifte i udlandet – normalt i afdødes bopælsland – ikke omfatter de aktiver, der ønskes henvist til behandling ved en dansk skifteret.

Anmodning om et dødsbos henvisning til Danmark skal derudover vedlægges en samtykkeerklæring fra samtlige afdødes arvinger, medmindre der foreligger særlige omstændigheder, der gør, at samtykke ikke kan indhentes. Det fremgår af forarbejderne til dødsboskifteloven, at sådanne særlige omstændigheder f.eks. kan være, hvis man ikke har viden om, hvor en arving befinder sig, eller hvis en arving af chikanøse grunde ikke vil meddele samtykke.

Efter det oplyste i den henvendelse til Folketingets Retsudvalg, der danner grundlag for spørgsmål nr. 1086 (Alm. Del) fra Folketingets Retsudvalg (REU Alm. del bilag 408), har to danske retsinstanser fundet, at dødsboet ikke kan behandles af en dansk skifteret, fordi betingelserne ikke er opfyldt.

2. Jeg kan sagtens forestille mig, at der kan opstå problemer i forbindelse med behandlingen af dødsboer på tværs af landegrænser, og at store geografiske afstande og forskellige retssystemer mv. kan vanskeliggøre behandlingen. Det er derfor vigtigt, at de danske regler om skifte af dødsboer er indrettet således, at de så vidt muligt tager hensyn til situationer, hvor en afdød efterlader sig arvinger i et andet land, end hvor den pågældende havde bopæl.

De danske regler om skifte af dødsboer er som nævnt under pkt. 1 indrettet efter et princip om, at et dødsbo som udgangspunkt behandles der, hvor den afdøde havde bopæl. Hvis en person flytter sin faste bopæl fra Danmark til et andet land, skal boet efter den pågældende derfor behandles i det andet land. Ligeledes skal et dødsbo efter en udlænding, som havde bopæl i Danmark, behandles her i landet. Efter min opfattelse er disse regler udtryk for et rimeligt princip, som jeg ikke har aktuelle planer om at foreslå ændret.